

γκρεμοδιαβατίζω ἑνιαχ. κρεμ-μοδια'ατῶ Κάρπ. (Ἐ-λυμπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ὁ ς καὶ τοῦ ρ. δ ι α β α τ ῖ ζ ω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ δ ι α β α τ ῶ.

Διέρχομαι κρημνώδεις τόπους: Ἄσμ.

Κοντο'ορτίττει μὲν καὶ θυό, τ' ἀκρία ξεκουρῶν-νει, καὶ ὁ Φλό'ος κρεμ-μοδια'ατεῖ καὶ κρεμ-μοπετζουλῶν-νει (ὁ λαγός ἐνν., κοντοβολτίζει, κάμνει μικροὺς περιπάτους καὶ ἀναβαίνει εἰς τὰ ἄκρα καὶ ὁ Φλόγος ὁ σκύλλος ἀνέρχεται εἰς ἀποκρήμνους ἐξοχάς).

γκρεμοθέμι τό, ἑνιαχ. γρεμνοθέμι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ὁ ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ ρ ε μ ν ὁ ς, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -θ έ μ ι,

1) Πλήθος κρημνῶν ἐνθ' ἄν. Συνών. γ κ ρ ε μ ο β ὀ λ ι, γ κ ρ ε μ ο μ ᾶ ν ι. 2) Βραχῶδες ἔδαφος ἐνθ' ἄν.: Εἶδα γρεμνοθέμι 'ναι ποὺ τό 'χει τὸ κατώι της μέσα! 'Ιάδα δὲν ἐξα-νοίετε νὰ τὰ κόψετε τὰ γρεμνά τοῦτα, μόνον θὰ πᾶτε καὶ 'πίμντα νὰ βγάλετε τὰ μάθια σας;

γκρεμοκλείνω ἑνιαχ. Μετοχ. γκριμουκλεισμένους Στερελλ. (Περίστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ὁ ς καὶ τοῦ ρ. κ λ ε ῖ ν ω.

Ὁ περιβαλλόμενος ὑπὸ κρημνῶν: 'Ιγὼ δὲν εἶμι καλὸν ἔρως, νὰ κάθουμι γκριμουκλεισμένους 'ς τοῦ χουριῶ καὶ νὰ μὴ βλέπου ἀνθρώπ' 'χνάω'.

γκρεμοκόβω ἑνιαχ. κρεμοκόφκουνται Πόντ. (Λιβερ. Τραπ.) Ἀόρ. κρεμοκόπα Πόντ. (Λιβερ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ὁ ς καὶ τοῦ ρ. κ ὀ β ῶ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ κ ὀ φ τ ω.

Ἀποκοπτόμενος κατολισθαίνω ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Τὰ γιούρτᾱ ἐλιμένεψαν, 'ρομάννες, 'ρομάννες, τὰ στάδᾱ κρεμοκόπαν, 'ρομάννες, ρομάννες

(τῶν βοσκοτόπων ἐλειώσαν τὰ χιόνια, αἱ μεγάλαι χιονοστοιβάδες ἀποκοπεῖσαι κατωλίσθησαν) 'ρομάννα = συγκεκριμ. τύπ. τοῦ παρχαρομάννα = γυνὴ ἐπιμελουμένη τὰ ζῶα καὶ καταγινόμενῃ εἰς τὴν γαλακτοκομίαν εἰς θερινὸν βοσκότοπον) Πόντ. (Λιβερ.)

γκρεμοκυλῶ ἑνιαχ. γρουμουκελ-λῶ Νίσυρ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ὁ ς καὶ τοῦ ρ. κ υ λ ῶ.

Κατρακυλῶ ἐνθ' ἄν.: Βάστα τὸ παιδίσ-σον κοδά σου, 'ὰ μὴ γρουμουκελ-λήση τὴ σκάλα Σύμ..

γκρεμολάχανο τό, ἑνιαχ. γρεμολάχανο Πελοπν. (Κκινούργ. Χώρα Πλάτσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γ κ ρ ε μ ὁ ς καὶ λ ᾱ χ α ν ο.

Ἐδώδιμον χόρτον φυόμενον εἰς κρημνώδη μέρη.

γκρεμολόγημα τό, ἑνιαχ. γρεμολόισμα Πελοπν. (Ξε-χώρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ κ ρ ε μ ο λ ο γ ῶ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ ρ ε μ ο λ ο ῖ ζ ω.

Κατακρήμνις: Τίλογο γρεμολόισμα ἔπαθες, μωρή;

γκρεμολόγος ὁ, ἑνιαχ. κρεμ-μολός Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ὁ ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ κ ρ ε μ -μ ὁ ς, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λ ὀ γ ο ς.

Ὁ διασώζων αἶγα ἐκ κρημνοῦ, ὅθεν ἀδυνατεῖ αὕτη νὰ φύγῃ: Ἡ κατσίκα πετζούλωσε 'ς τὴν "Αἰ-Ἐρήνην. Πέ τοῦ κρεμ-μολοῦ τοῦ Σαρῆ νὰ σοῦ τὴν ξεπετζουλῶση.

γκρεμολογῶ ἑνιαχ. κρεμνολοῶ Θήρ. κρεμ-μολοῶ Κάρπ. γρεμολογῶ Πελοπν. (Μάν. Ξεχώρ.) γρεμολοῶ Πελοπν. (Σουδεν.) γρεμ-μολοῶ Κῶς γρεμολοῖζω Πελοπν. (Ξεχώρ.) γρεμ-μολοοῦμαι Κῶς.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ὁ ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. κ ρ ε μ ν ὁ ς, κ ρ ε μ -μ ὁ ς, γ ρ ε μ ὁ ς, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λ ο γ ῶ.

Α) Μετβ. 1) Κατακρημνίζω Κάρπ. Κῶς: Πῆεν νὰ παρα-βοσκήσῃ τὸ γαμάλι 'ς τὸ φρούν δοῦ γρεμ-μοῦ καὶ γρεμ-μολήσῃν δο Κῶς. 2) Μεταφ., ἐξαφνίζω, ἀποδιώκω σκαιῶς Θήρ. Κάρπ. Πελοπν. (Μάν.): Ἦρθε καὶ μοῦ τὸ εἶπε, μὰ ἐγὼ τὸν ἐγρεμολόησα Μάν.

Β) Ἀμτβ. 1) Ἐνεργ. καὶ μέσ., κατακρημνίζομαι, πίπτω κατὰ γῆς Κῶς Πελοπν. (Ξεχώρ.): Ἀποῦ γρεμολήσες, μω-ρή; Ξεχώρ. Πῆε σὰν δὲμ βαρόρην γαὶ γρεμ-μολοήστη μο-ναχός του (παρόρης = ὁ ἀνόητος) Κῶς. 2) Μεταφ. κατὰ προστ., ἐξαφνίσου Θήρ. Πελοπν. (Μάν. Ξεχώρ. Σουδεν.): Γρεμολήσου, παλιάνθρωπε! Σουδεν. Συνών. γ κ ρ ε μ ο -τ σ α κ ῖ σ ο υ, γ κ ρ ε μ ῖ σ ο υ, τ σ α κ ῖ σ ο υ.

γκρεμομάνι τό, ἑνιαχ. γρεμνομάνι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ὁ ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. γ ρ ε μ ν ὁ ς, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -μ ᾶ ν ι.

Πλήθος κρημνῶν. Συνών. γ κ ρ ε μ ο β ὀ λ ι, γ κ ρ ε μ ο -θ έ μ ι.

γκρεμοπεζουλῶνω ἑνιαχ. κρεμ-μοπετζουλῶν-νω Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ὁ ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. κ ρ ε μ -μ ὁ ς, καὶ τοῦ ρ. π ε ζ ο υ λ ῶ ν ω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. π ε τ ζ ο υ λ ῶ ν -ν ω.

Ἀνέρχομαι εἰς κρημνώδεις προεξοχάς, ὁπόθεν εἶναι δυσ-χερὲς νὰ ἐκφύγω, συνήθως ἐπὶ βοσκημάτων: Ἄσμ.

Κοντο'ορτίττει μὲν καὶ θυό, τ' ἀκρία ξεκουρῶν-νει, καὶ ὁ Φλό'ος κρεμ-μοδια'ατεῖ καὶ κρεμ-μοπετζουλῶν-νει (ἐνν. ὁ λαγός' κοντοο'ρτίττει=κοντοβολτίζει, κάμνει μικροὺς περιπάτους, ξεκουρῶν-νει = ἀνέρχεται, Φλόος = ὅν. κυνός) Συνών. β ρ α χ ε ᾱ ζ ω 3, β ρ α χ ῶ ν ω 3.

γκρεμοποντίζω ἑνιαχ.. κρεμ-μοποντίντζω Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ὁ ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ κ ρ ε μ -μ ὁ ς, καὶ τοῦ ρ. π ο ν τ ῖ ζ ω.

1) Ἐνεργ., ἀποδιώκω. 2) Μέσ. κατὰ προστ., φύγε, χά-σου: Κρεμ-μοποντίσου, φύ' ἀπῶε! Συνών. γ κ ρ ε μ ῖ ζ ω Β2β, γ κ ρ ε μ ο β ο λ ῶ Β2, γ κ ρ ε μ ο λ ο γ ῶ Β2, γ κ ρ ε μ ο τ σ α κ ῖ ζ ω Α2, τ σ α κ ῖ ζ ω.

γκρεμορράχη ἡ, ἑνιαχ. κρεμνόρραχη Α. Καρχαβίτσ., Ζητιάν.² 37 — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γ κ ρ ε μ ὁ ς, παρὰ τὸ ὅπ. κ ρ ε μ ν ὁ ς, καὶ ρ ᾱ χ η.

Κρημνώδης κορυφὴ βουνοῦ ἐνθ' ἄν.: Οἱ γυναῖκες ἐξω 'ς τίς περιγύρα κρεμνόρραχες ἐβωλάκιαζαν τὰ φθισικὰ ἀρα-ποσίτια τους (ἐβωλάκιαζαν = συνεσώρευον βώλους χώμα-τος) Α. Καρχαβίτσ., ἐνθ' ἄν.

